

БЯЛКАТА НА НАНЕ ВУТЕ

Тоя сняг, гдето падна толко рано и затрупа селото, макар и на берекет, много хора загрижи, защото с снега иде и студът, а откъм дръвца тая година хората хич ги няма. Гората забранена, пък и горският се улучи лош човек, не дава пиле да прехвъркне нататък. Снегът издайник, всяка дия по него се познава, не може човек да иде тояга да си отсече, поне за избора да има, защото опозицията навирила глава, насреща ѝ се не излиза.

Само нане Вуте се радва, гледа навън през малкото стъкло на закнижения прозорец, трие ръце и нетърпеливо чака Коле кюркчията да му донесе закърпен кожуха.

Рано е. Не се е съмнало още. Трите малки още спят, а голямият Вутев син, Тото, деветгодишно хлапе, седи зад печката, обува си царвулите, подсмърча и поглежда паницата с топлата попара, която майка му сложи на земята пред него. На страна лежи торбенцето с книжките.

Стрина Вутевица, с ръце мушнати в пазухата на кожухчето, излезе навън и бързо се върна свита и премръзнала.